

Miek

Het is heerlijk om terug te zijn bij mijn 'gezin'

Om tien uur in de ochtend verzamelen we voor het gebouw van Toneelgroep Amsterdam aan de Prinsengracht. In een busje worden we naar Studio West vervoerd, ergens in een uithoek van de stad, voor de repetities van 'Rocco und seine Brüder'.

Als we aankomen in de studio, een grote loods, kunnen we onze ogen haast niet geloven. Het is de eerste repetitiedag, die je normaal koffieleutend en treuzelend doorbrengt in een klein lokaaltje, maar nu staan we oog in oog met vier huizen met meerdere verdiepingen, een boxing, spots, instrumenten en kostuums. Achter lange tafels zit een team te wachten op onze komst. Geluidsmannen, lichtmannen, kleedsters, requisiteurs, muzikanten, productiemedewerkers en assistenten en assistenten van assistenten bevolken de vier tribunes. Enigszins geïntimideerd lopen wij naar de rekken waaraan onze pakken hangen en kleden ons in stilte om.

Ik ren naar de wc om daar in de spiegel te kijken en mezelf af te vragen of ik nog wel kan acteren. En hoe ik om zal gaan met de tientallen ogen die op ons gericht zullen zijn, terwijl wij onze Duitse zinnen moeten uitspreken en nog geen flauw idee hebben van wat en hoe. Ik sprenkel wat koud water op mijn gezicht en overtuig mijn spiegelbeeld ervan dat wegrennen geen optie is, al was het maar om het feit dat ik niet zou weten hoe ik van dit industrieterrein de weg naar mijn huis zou moeten terugvinden.

Om elf uur *sharp* wordt het startsein gegeven. Mijn collega's beginnen aan de eerste Duitse scène.

Componist Harry de Wit, die vanaf het dak van een van de 'huizen' de muziek verzorgt, zet er meteen een

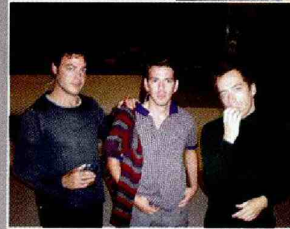
melodie onder, het licht gaat aan en ik word meegezogen in het verhaal van vijf broers die met hun moeder van het platteland naar de stad verhuizen om hun geluk te beproeven.

De magie van het theater wordt op deze bijzondere eerste repetitiedag bijna tastbaar. Met acteurs die nauwelijks weten in wat voor toneelstuk ze staan, maar met een decor, een lichtplan en muziek, worden de levens van de fictieve personages geloofwaardig. Ik schrik ruw wakker uit mijn sprookje doordat de regie-assistent zegt dat ik klaar had moeten staan voor mijn eerste opkomst.

Als een circuspaardje maak ik een ronde over de toneelvloer, terwijl de vijf broers mij nastaren. Een gênante opdracht, omdat ik het eng vind als mijn mannelijke collega's brutaal naar mijn lichaam kijken (mijn kostuum bestaat uit twee lapjes stof) zonder iets te zeggen. Gelukkig kan ik na mijn loopje weer genieten van de voortgang van het verhaal.

Tijdens de lunch wordt er druk gekwebbeld. Het nieuwe toneelschoolmeisje dat stage loopt, vraagt zenuwachtig of wij altijd op deze manier repeteren. Ik verzeker haar ervan dat het voor ons ook eng is, maar dat ze gewoon moet relaxen omdat onze baas alles onder controle heeft.

Op weg naar huis voel ik me voldaan. Na maanden te hebben geschreven in bijna totale eenzaamheid is het boven verwachting heerlijk om terug te zijn bij mijn 'gezin' dat Toneelgroep Amsterdam heet. Met mijn broertjes en zusjes, onze twee vaders Ivo (regisseur) en Jan (decor en licht) en alle tantes en ooms van de techniek en productie. Er valt een last van me af. Ik ben niet meer alleen. Ik ben samen en verheug me op morgen. ●

Met Fedja van Huêt, Hans Kesting, Celia Nufaar, Alwin Pulinx, Eelco Smits en vele anderen beginnen we aan de repetities voor het stuk 'Rocco und seine Brüder'. We zijn bang en nerveus en tot onze schrik is de rest van het team al bijna klaar, terwijl wij nog moeten beginnen.

IK OVERTUIG MIJN SPIEGELBEELD ERVAN DAT WEGRENNEN GEEN OPTIE IS

Realina